

DIRECCIÓ Y ADMINISTRACIÓ: Cadena de Cort, núm. 11.—PALMA.

SUMARI—*Sermó de missa nova*, per Francesch Tortell, pvre.—Notícies històriques.—Sants y festes.—*L'herba de San Juan*, per Maria Antonia Salvá.—*La caiguda de les fulles*, per A. A.—*Un miracle*, per Gayotá Soler, pvre.—*Luz Católica*, per B. F.—*Pàgines de oro*, per A.—Entreteniments.—Anuncis.

Sermó de Missa nova (*)

Terra bibens imbrem et generans herbam opportunam... accipit benedictionem a Deo.-D. PAULI AD HEBR. VI-7.

Terra que embeguda de celestial roada, dona fruyt d'herba profitosa, es benehida de Deu.
—S. PAU ALS HEBR. c. VI v. 7.

MOS ESTIMATS GERMANS EN JESUCRIST:

Si Andraitx ha de plorar qualche día a sos fills que, ó s' salseixen per la mar, devant els fochs d' un vapor, o corren terres llunyanes baix d' un sol que bofega, o fredorades que cruixen; be' s pot passetjar avuy ab goig per entre flors y archs triunfals, vestit de gala, perque un fill seu se presenta a sos germans, com la coloma ab brots d' olivera, per endolcir, ab esperances y conçols, les amargures d' aquesta vall de llágrimes.

Es do del cel, d' una importancia grandiosa, qu' un poble tenga families ab destinos trascendentals y benèfichs: perque son guarda de perills y de conflictes, forces inicials que donan y regulan moviments, ales que desplegan ideals y projectes, cors que comunican vida, causes segones de qu' es val Deu per fer

(*) Predicat per Mossen Francesch Tortell, en la que celebrá, en la iglesia parroquial d' Andraitx, Mossen Antoni Alemany y Perpinyá, lo día 9 d' Octubre de l' any 1892.

sentir en el mon el seu amor y adorable providencia.

No voldría qu' antiga amistat personal, a prova de temps y de distancies, me fes estremar judicis: estich convensut de que, entre tan distingides families, mereix mencions honorífiques la que de temps enrera nos ha vingut preparant aquesta festa de gloria.

No bastava crearse una situació desahogada y esplèndida, a força de suors, economíes y trabays; ni aixecar una industria que, en moments determinats, fos l' alegríia del port y la riquesa de la vila; ni resistir competencies, rivalitats y falsificacions, que esposavan capitals guanyats ab tanta pena; ni disgusts, incomoditats y males hores perque tengués Andraitx nom, influencia y consideracions que, tal volta, hauría perdudes. No bastava lograr títols de brillant carrera y convertir el despaitx de pledetjants en cátedra de avenencies, de pau y bon consej; ni que exemples de moralitat reprimissen desbordaments y desordes, contenguessen el desconcert del pensament, agontassen la religió y fe del poble y escriguessen a cada capella, a cada altar, a cada pedra de sa Esglesia los bells sentiments de familia tan benemèrita. S' ha passat més en avant; y després d' entregar a Andraitx nom, capitals, repòs, influencia y a l' Esglesia joyes, llimosnes, enteniment y defenses; pren ab ma generosa una gota de sanch del seu cor y, acostantse a l' ara santa, ofereix a Deu el més estimat dels seus fills. Y quant el veig, revestit ab los sacerdotals ornaments, comensar el sacrifici incruent de la lley de gracia, no puch deixar de repetir l' expresió del Apòstol: «Terra que embeguda de celestial roada, dona fruyt d' herba profitosa, té les bendicions divines.» *Terra bibens imbrem et generans herban opportunam... accipit benedictionem a Deo.*

Desitx explicar aquest pensament per recort de tota la vida.

Inspiraume, joh Verge santa! Ascoltau la plegaria de tot un poble y l'oració primera del sacerdot que está a l'altar. Posau paraules del cel en la meua boca, com ho esper de Vos joh Mare Inmaculada! mentres, rendit, vos res l' Ave María.

Terra bibens imbrem et generans herbam opportunam... accipit benedictionem a Deo.

* * *

Encare que dugan senya de grandesa incalculable els prodigis del enteniment y marca d'omnipotencia les marevelles de la creació, institució tan alta y tan divina com el sacerdoti, no 's possible imaginarla ni pensarla.

Tendríam per il·lusió y fins per increïble, que dins l'univers hi hagués un ser de dignitat tan alta que pogués obrir les portes del cel, asseuerse vora el trono del Altíssim, tractar amb Ell de potencia a potencia coses divines y esser escoltat per la seua reverencia, si no mos ensenyás nostra santa fe que Jesucrist, en quant homo, fonch elegit Pontífice: y, cumplint la voluntat de son Etern Pare, oferí oracions, honres y sacrificis condignes, satisfé tota culpa, netetjá lo creat, posá per fonament de gracia sos mèrits, fonch causa de eterna salut y se conquistá un poder y autoritat universal y delegable, que bastás per rompre lo cor de Deu y conmourer ses entranyes de infinita misericordia.

Mediació y satisfacció; o sia: posarse entre Deu y l'univers, per servir de mediador irresistible, ab força bastant per pendre les mans a un y altre, acostarlos y formá baula potent que los unesca; borrar un passat d'ingratituds y rebeldies, assegurar promeses immortals, sortir fiança d'insolvents, obligar a transaccions y a premis a n'es pareixer impossibles sens perjudy del dret, orde y justicia; y, ab un sacrifici y una víctima, acabar desavenencies y començar un reynat d'amor que durás eternament; vet aquí les elevacions incomprendibles del sacerdoti, que, llum del mon, sol de la terra, seguredat del orde, sabiduría de la vida, dignitat de la conciencia y hermosura de l'ánima, es l'alegría y la corona més rica de Deu.

Y no 's crega que les marevelles del sacerdoti acabin en s'institució y que sia menos grandiosa y necessaria la seua duració y perpetuidat; que si no mediás la vida eterna de Cristo pregant per noltros, y son sacrifici renovat sempre seguit demunt la terra, y el poder de lligar y deslligar, y l'antorxa del santuari qu'il·lumina en mitx de la calitja y negror que l'infern escampa, vendría un divorci etern; y axí com los estels, fora de ses òrbites, volarían

a ferse trossos, axí les intel·ligencies y voluntats s'estimbarían dins avenchs y regions tenebroses de mort.

Y si lo que es eminentment útil es eminentment vertader, no se justifica ni s'explica el dupte y negació de la realitat del sacerdoti; perque no es lògich ni racional, que forses tant colossals y sorprendents com l'intel·ligencia, la llibertat y la conciencia pugan deixarse entregades a la ventura, lligades sols per lleys físiques o per resistencies purament mecániques, quant no 's troba moviment ni máquina en el mon que no reclam moderador o regulador. Per lo mateix, o no hi ha pensament, o té un poder que 'l regula: o la llibertat es una mentida, o té una ma potent que la modera: o la conciencia es una il·lusió y no una força, o es indispensable un sacerdoti que sia el regularisador de la conciencia.

Y estreguent els perns d'aquest raciocini, porem afegir: que lo que modera y regularisa una força, es indispensable que sia més valent, que la mateixa força: y per això el sacerdoti ha de ser més poderós que 'l pensament, la llibertat y la conciencia. Perque, ¿ahont anirían a parar si elles rompessen o arrastrassen son regulador? ¿quín orde s'establiría entre els deliris, desbarataments y abominacions? ¿ahont s'aturará una locomotora loca? Podríam borrar del diccionari les paraules més fines y l'inimich etern de la vida podria issar, triufant, demunt les ruines de la desolació universal, la bandera negra del extermini.

De molt amunt ha de venir l'autoritat sacerdotal. Ha de baixar del cel, ahont no hi arriba ni la blasfemia impía, ni l'enduriment empedraït, ni la furia y orgull del poder més formidable: y subsistirá demunt la terra, mentres sia habitada per criatures d'enteniment, de llibertat y de conciencia.

Axí es, que sols un poder infinit, immortal, absolut, podía obrar tal maravella. Sols Jesucrist podía ser la font y origen del sacerdoti. Sols la seua autoritat sacerdotal podía ser la nuvolada benéfica que, escampantse per les regions de l'activitat humana, se desfés en pluja profitosa, que donás fruyts abundosos en tot temps.

¿Quina terra, emperò, recullirá aquesta pluja y embeguda de tant celestial roada mereixerá les bendicions divines? ¿A quina criatura comunicarà Jesús el seu poder moderador y regularisador? ¿Qui compartirá el sacerdoti de Cristo?

Molta pena costa a Jesús fundar l'Esglesia y molta pena costa a l'Esglesia formar sos sacerdots. Sanch y aygua brollaren del Cor de Jesucrist, perque l'Esglesia nasqués dins un mar infinit d'amor y sacrifici: y sanch d'amor

fa correr la santa Mare Esglesia per les venes de l'ànima del sacerdot.

Entre les ones braves del pensament modern, que bull en tantes idèes, descobriments y teories, quant una intel·ligència s' augega en el fons entre nàcres y corals, un altra se fa estelles en les roques, capes y mines de la terra; un altra se perd trescantla tota baix de gels y calors irresistibles, una altra vola per le immensitat del espay derrera tempestats, estels y nebuloses... avuy que no hi ha *fluit*, ni *infusori*, ni *molècula* d' éter que no recordi trabays y estudis d' una, y no sé si diga de cent vides... ¡ab quant d' esment l' Esglesia enriqueix l' intel·ligència del sacerdoti, y arma de fortaleza els seus brassos, y posa en ses mans l' antorxa de la fe, perque la sostenga ben alta y ben encesa, de manera que les intel·ligencies errants y fugitives pels quatre vents del mon, no la pèrdin de vista com a far al cim dels penyals, y a sos raigs de llum pugan anar, baix d' ella, a disfrutar de les satisfaccions de la verdadera sabiduría!

En la lluyta constant per l' existencia, entre els trebolins de passions que 's crusan, baten, combinan y desplegan, desitjos que naixen, rivalitats qu' inflaman, vicis que roegan, contrarietats qu' engrunan, institucions que cauen, camins que 's torcen, polsegueres que s' alsan... ab quin pols més segur deixa l' Esglesia clava des les fites de la vida, assegura y confirma el còdich de la conciencia, aprova y reprova segons justicia, empeny y atura segons orde: y obrint devant els sacerdots el testament de Deu, los prepara per investir confusions y mundanals tiberis: y, ab armes, que no son d' extermini, sinó d' amor y sacrifici, los mou a replegar lo que s' escampa, a conservar lo replegat, a restrenyer lo que s' afluixa, a aixecar lo caygut, a curar lo ferit, a resucitar lo mort; y fent acollar pobles y generacions per vies de pau, quietut y ventura, conquistar els cors y guanyar les ànimes per Deu.

Conta, estimat amich, que tant poch temps ha, reberes la gracia y potestat del sagrament del orde, contemós el afanys y ansies de l' esglesia per formar ton cor sacerdotal y prepararte per evangelisar als teus germans.

Tot just véres la llum, te va pendre y dugué ab sos brassos, te nodrí y confortá en la santa fe. Pares animats del esperit y vida de Cristo posaren en ta boca noms dolcíssims, alegría del àngels y ventura dels homos. Exemples de pietat y devoció te rodetjaren dins la llar paterna y, quieta y tranquila, corregué t' infantesa entre afalagaduras, avisos y ensenyances de salut.

Lluny de pares y enfora d' avalots mundanals, te retirares a l' ombra del santuari entre

sacerdots que, sembrant en ton cor l' idea de perfecció evangèlica, te feren pensar com a sacerdot, sentir com a sacerdot, desitjar com a sacerdot, estimar y obrar com a sacerdot.

¡Quantes inspiracions y estremordimens en lo més endins de la conciencia! ¡Quantes tendreses, llágrimes y accions de gracies! ¡Quants de duptes, desmays, adressaments, consols y esperances!

Anys y més anys per coneixer la llengua, el còdich y el testament de Deu; el delicat esment y finesa per tractar les coses santes y adquirir aquell bon sentit, rectitut y criteri per judicar de la moralitat de tota acció humana.

¡Ab quanta delicadesa il·luminá y enriquí l' Esglesia ton enteniment, obrí y axamplá ton cor ennoblinte l' ànima! Considerante apte y dispost, demaná per tú gracies especials del cel; te doná un sagrament perque compartisses ab ella lo seu poder incontrastable de regular les conciencia, y donante á la fí forta abraçada d' amor, te fé sentir los batechs del seu cor y, ab llágrimes de pena y alegría, te digué tota eternida:

«Ves, vesten a Andraitx, fill meu: tu l' estimas: sacrificuet per ell. Si allá veus una pena, donali conhort: si qualche germanet teu plora, aixugali ses llágrimes: si hi ha una necessitat cercali remey. Corretgeix al qui erra, avisa al qui perilla, allibera d' infern al pecador. En les tentacions conforta, en la pobresa resigna, en les malalties aconçola, en les agonies prega y en mort dulos baix de la creu perque los ampar y defens ab los seus brassos.

»Ves, vesten a Andraitx, fill meu: tu l' estimas: per ell ofereix penitencies, oracions y sacrificis. Si perilla la pau pública, clama: si el cel se tanca y els camps se secan, clama: si tempestats y ventades amenassan endolar les families, clama. T' escoltin o no t' escoltin, estima: si no te fan cas ni t' ho agrahixen, estima: si perds les forses, estima: si 't mors, estima: que terra embeguda de celestial roada, quant dona herba profitosa, no necessita recompenses humanes: li bastan y l' umplen les bendicions divines. *Terra bibens imbrem et generans herbam opportunam... accipit benedictionem a Deo.*»

¡Oh! Andraitx anticipant agrahiments, ple de satisfacció y esperança, se replega devora tu, baix del altar, ahont per primera vegada han de oferir la víctima divina tes mans consagrades qu' han de besar ab reverencia pares, germans, parents, amichs y tot lo poble.

No sé que t' he de dir per darte, germanet meu, l' enhorabona.

Vulla Deu que ton pas per la terra sia d' amor y beneficencia, que tos vestits sian sempre ornaments de gloria, que la paraula de ta

boca sia un etern himne eucarístich y ta súplica sacerdotal fassa violencia santa a Deu per desarmar sa justicia y conseguir gracia, perdó y misericordia: que derrera tu vajan segurs tos germans per camins de santedat y ditxa y que la bona olor de tes virtuts bastin per embalsamar, no sols el santuari y la llar de les families, sinó tot l' ayre que se respir dins Andraitx.

Vulla Deu que no perdin ab lo temps fortalresa les resolucions de ton cor, devant tentacions, perills y obstacles: que may se veja portell ubert en el mur de defensa de les institucions y honra divina: que may caiga de tes mans, com si fos pauma triunfal, la bandera de la creu per moltes y fortes que sian les sempentes, investides y batalles del infern y que, rich de gracia y mèrits, cumplida, segons voluntat de Deu, la teva missió demunt la terra, te vejas un día entre àngels y sants, devora Jesucrist, coronat de gloria.

Avuy la festa, réso y missa de l'Esglesia son de la Maternitat divina de la Santíssima Verge: dogma y misteri inefable que nos umpl de ventura, y dona valor, dignitat y altesa a l'univers. Prenguem refugi tots baix del mantell d'amor de tan bona mare y esperém d'ella protecció, defensa y el bon terme de nostros afany.

Vcs, Jesús dolcíssim, Sacerdot etern qui ab tant de pler escoltau la veu de vostra Mare Inmaculada, atendreu a son prech irresistible: nos benehireu ab llarga benedicció de caridat infinita: nos inspirareu acert: dirigireu el moviments del nostre cor: presidireu la nostra vida: y, fent creixer la llavoreta que nostres mans sacerdotals hajin sembrada y regada, mos fareu admirar el fruyts de ventura recullits en la terra, perque puguem cantar vostres alabances y amor, per eternidats en el cel.

FRANCESCH TORTELL, PREVERE.

NOTICIES HISTÓRIQUES

Día 24 de Novembre en el convent de nostra Senyora del Carme de Palma, se feya memoria del reverendíssims PP. Fr. Joan Ballester y Fr. Bernat Oller; el primer fonch el XVI General llatíde tota l'orde carmelita, y el según ocupá tot seguit el seu lloch en aquella alta dignitat; tots dos foren fills del convent de Palma.

SANTS Y FESTES

DE LA PRESENT SETMANA

Día 18.—Dilluns.—S. Màxim, bisbe.
Día 19.—Dimars.—Sta. Elisabet, reyna d' Hungria.
Día 20.—Dimecres.—S. Félix de Valois, cfr. y fundr.
Día 21.—Dijous.—La Presentació de Nostra Senyora.
Día 22.—Divenres.—Sta. Cecilia, vg. y mr.
Día 23.—Dissapte.—S. Clement, papa.
Día 24.—*Diumenge*. ✠—XXVI. S. Joan de la Creu, cfr.

L' herba de San Juan

Un brotet si us plau. ()*

¡Qu' es d'alegra la segada
Quant arriba el mes de Juny
En que la gent va animada
P' el camp ab la faus al puny!

La matinera terrola
Conta a l' auba ses amors,
Quant ella canta y s' en-vola
Van al tay los segadors.

Y allá, falcada y falcada
P' el comallar y p' el rost
S' afanyan a l' escarada
De l' auba fins al sol post.

A l' ull del sol les gavelles
S' apilen en garbes d' or,
Y es cantan cansons novelles
Que van cap dret a n' el cor.

El diumenge, ab alegría,
Reben noves y ramells,
Y no falta may qui envía
Qualque branca de clavells.

Tot son verbes y riayes
Horabaixa en el terrat,
Qu' el ball de les acabayes
Entre 'l jovent s' ha pactat.

Bons son los dies de festa,
Però entre tots lo més gran
Es la diada xalesta
Del gloriós San Juan.

A un tay de segadores
Dins un ample sementer,
Una d' ulls com dues mores
Contava esperant l' ayguer

Qu' en tal diada el sol balla
Al sortir, y tot sonriu
Just quant la terrola calla
Per no cantá en tot l' estiu. (1)

Deya qu' en tal día, basta
Sembrá d' hora un clavellé,
Per veurer com l' any qui ve
Fa clavells de tota casta.

Y axò serán *birimboyes*
Afagi, mes tots creuran
Ab l' oli de florinoyes
De l' herba de San Juan.

Cada any m' aixech ab l' aubada
Per anarles a cullir,
Qu' ha d' esser dematinada
Poch abans del sol sortir.

(*) Adimplint nostros desitjos, l' autora d' aquesta bella poesia nos deixa publicar-la en MALLORCA DOMINICAL. Tot agra-hint tal mercé, li enviam una volta més l' enhorabona per haver guanyat lo primer premi an' els Jochs Florals de Zaragoza. Deu fassa que no sia el derrer.

(1) Diuen los pagesos que les terroles, que canten cada dia al trencar l' auba en temps de messes de segar, deixen de cantar el día de San Juan y no se les torna sentir en tot l' estiu.

Y dins una ampolla plena
D' oli qu' esquivia tot mal, (2)
Les deix a sol y serena
A la branca del portal.

Al cap de coranta dies
Ja está fet lo bálсам fí,
Remey de les malalties
Que tot mal sap fer fugí.

Tays de faus y podadora
En tres dies n' ha curat;
Qui 's possa 'l balsam no anyora
Los metjes de la ciutat.

La jove més rossa y alta
Mitx riguent dexá la faus,
Descolorida sa galta,
Plens de dolçor sos ulls blaus.

—Si curás una ferida
Digué, que m' enmalalteix...
Que visca pareix mentida
Qui nit y día pateix.

No hi valen olis ni reyna
Per condormir mos dolós,
Que 'l mal no 'm ve de cap eyna,
Ni d' animal verinós.

—Sens dirme 'l teu mal quin sia
M' ho comens a sospitar...
—Y ella diu—la malaltia
No 's molt llarga de contar:

Era per Pasco granada,
(Sempre m' en recordaré)
Y a ma finestra posada
Jo regava 'l clavellé.

Quant un fadrí que passava
Alsant el cap me mirá...
¡Ay! jo no se com mirava
Que 'ls ulls me va fe acalá.

Per tornarli l' escomesa
No vaig poder dir cap mot;
Tenia ma cara encesa,
Y a mos ulls rodava tot.

Tant si plou com si llampega
Tench are lo cap torbat,
Y en mon pit lo cor batega
com un cavall desbocat.

En l' ardor de la febrada
Ma set no s' apaga may,
Tench set d' aquella mirada
Qu' en mon cor feu tan d' estray.

Y des qu' així estich ferida
Apar que sia ma sòrt
Dins la pena trobar vida
¡La vida qu' em du a la mort!

S' altre diu—Tes nafres duren,
Tal volta may se clourán...
Tens un mal del que no 'n curen
Les herbes de San Juan.

Juny de 1900. MARÍA ANTONIA SALVÁ

(2) «Oli d'oliva tots els mals esquivia» (Adagi popular).

La cayguda de les fulles

¡Com mancaban y fineixen les coses!

No fa gayre mesos encare un espectacle, sempre nou y sempre placent, nos encativava y embadalía que apar que no 'l mos acabassim de mirar. La natura, llarch temps endormiscada, es desvetlava axerida, al bes suau dels raigs tebs d' un sol de primavera. Y mentres la muntanya y la planura començavan a rumbetjar son verdós y floretjat mantell, els arbres de comellars y sementers treyan, de bell nou, sa brostada y esponera.

Per tot arreu la renaixensa y el despertament del sòmni de l' invernada.

¡Mirau, are, que hi es passada de depressa l' estació del bull y de la vida!

Torná la primavera, ab ses flors y sos encants; vengué després l' estiu, ab ses calrades, ses groguenques mésses y onetjants espigues; y are el vent de la tardor ja comença a bufar, marcint y endolant los camps; deixant, ençá y enllá, en el fullatje, aquestes clapes negrenques y daurades, que cerca curós lo pinzell del artista, ferides de través y vellutades pels raigs moridors del sol que 's pon.

Y llavors, engronsades per l' oratje fresch de tramuntana, les fulles ja mosties cauen una darrera l' altra, deixant el brancatje qu' abans embellian, per tapar la terra, al entorn de la sòcua y sense saba.

¡Quina llissó més sublim y profitosa la cayguda de las fulles!

Quant el cèl amaga sa blavor, darrera la cenrosa nuvolada, y la freda boyrina enmantella les sèrres y turóns, y la ratxa de Mestral fa sentir sos geméchs planyivols, talment com si fos un ánima en pena, y els aucells esporuguits ja no refilan ses tonades, y per tot arreu s' ensenyoreix de la natura la desolació y la tristor... ¡oh! ¡quin exemple y quin parlar pel cor del homo, l' enutjós espectacle dels arbres que 's despullan! ¡Com ressona, en el fons de l' ánima, la sorda remoreta de les fulles esllanguides y mig seques que voltetjan, empeses per l' embatòl, o cruixen, baix la petja del caminant... o s' en van a caure lluny, atupades y acaramullades pels remolins de la tempesta!

¡Oh homo! Vetaquí la teua imatge y un símbol de ta vida.

Per tu fou també un jorn la primavera. Afavorit ab totes les gracies de la juvenesa, ton cor vessava esperances, il·lusions y somnis de ventura; y tot, tot mostrava en tu la vida, plena de delit y efervescencia. Mira, are, que de prest va passar aquell temps y vengué l' estiu y arribará de sopte la tardor, que du ab sí el minvament de les forces, misatjer segur de la mòrt; per desapareixer del mon, talment com la fulla marcida, qu' are ab enuig veus devallar del arbre que ombretjava y embellia ton casal.

Res, res voldria dir tot això si, cayguent tes despulles dins la fòssa, com cau el sech fullatje, per tu com per ell tot hagués finit; si la teua sòrt s' hagués de reduhir, com el d' un ser sens ánima, á omplir un petit espay qualsevol y tornar an el *no-res*, quant ton paper en el mon fos acabat.

Mes, tu sabs que no es així; perque ton cor, sempre deficiós y assedegat de lo immortal, te diu ben clar: que per tu no s' acaba tot a la vora

del sepulcre; que dins aquesta grapedeta de pols hi batega un ànima que du estampat lo sagell de semblança ab l' Altíssim, qu' es esperit, com Deu, y criat per gaudir d' un altra vida que may ha d' acabar.

Es, idò, molt del cas recordar sovint que, día per día, va mancabant per tu aquesta vida passatjera; que així com la fulla no s' aguanta a la branca mes que per un senzillet capoll que 's cruix y romp quant minva la saba, així també tu no estàs lligat a la vida mes que amb un fil, que 'es trencará, cop en sech, quant la teua sanch s' atur de correr dins les venes, gelada pel baf de la mòrt; y tot just acabi aquesta vida, an el pareixer tan llarga y en realitat tan curta, mentres ton còs de fanch s' espoltresca per femar la terra, en començarà per tu un altre que sempre ha de durar.

Si vols, donchs, obrar ab seny y prudencia, deus sempre dirigir tos pensaments vers aquella vida esdevenidora qu' es la verdadera vida y ton fi últim; y no dugues mes curòlla que acaramullar mèrits per atenyer, quant sia hòra, tanta dixà.

Para esment en que la fulla, cayguda del cim, ha cumplit ja son fi. Ha servit per vésta del arbre, galania de la terra y delit dels nostros ulls. Are bé; quant ton còs. ferit y trossetjat per la falç de la mòrt, quedi dins la tomba, y la teua ànima s' en vaja cap a Deu ¿qué será de tu, si no has sabut cumplir ton fi? ¿Que será de tu si, en aquella hora esglayadora de compareixer devant el Jutje suprèm, t' en hi vas ab ses mans buydes, sens el mèrit d' haver sabut vestir de virtuts la teua ànima, embellir la teua existencia y edificar al pròxim ab lo bon exemple?

Pensemhi, deshiara, y sobretot cad' any, per aquest temps, quant veim que 'ls arbres tiran sa fulla per encatifar la tèrra.

Pensém que cada jornada, cada moment es una retxa o lletra que se nos va esborrant del llibre de la vida y una passa més que nos acosta a l' eternidat.

Pensém qu' una força secreta nos empeny pels camins del mon, molt mes aviat que no mos ne du, d' un punt a l' altre, la més potent locomotora.

Viatjant en tren ¿no heu reparat com cases y arbres, camps y muntanyes, tot, tot sembla que nos fuig de devant, en un tencar y obrir d' ulls?

Lo mateix idò ni empren en las coses de la vida. Juventut, delit, benestar, alegrí, riqueses, plers..... tot, tot passa mol depréssa, y vé un día en que apar que nos haja descomparagut de dins les mans.

Vulla Deu que a l' hora de morir, ben llesta ja la tasca que a cadascú nos va senyar, trobém uberts de pint en ample les portes d' aquella pàtria benhaurada.

Coma freda, 2 Novembre 1901.

A. A.

UN MIRACLE

SI US PLAU PER FORÇA

Hi havia a un poble, que no sé hont es ni hont para, un pobre tot carregat de fe y devoció a Sant Antoni: cada día anava a posarli oli a la llantia que cremava devant la capelleta del Sant en lo cap del carrer, y tot resantí uns quants *Pare nostres* se n' anava a dormir a la bona de

Deu. Un día el pobret caygué malalt, y per més pena una volta sortit de la malaltía quedá baldat de les cames. ¡Be 'n feu d' oracions a Sant Antoni mes, com si 'l Sant no 's recordás ja de fer miracles, o no agrahís l' oli que aquell bon homo li posava a la llantia cada día, no escoltava sos prechs ni aconsolava ses penes. Y 'l pobre cada día repenjantse en dues crosses, se 'n anava davant l' imatge del cap del carrer, y allà, ab llágrimas als ulls, feya ses oracions y li demanava un remey que may venia.

¡Y a caseua 'l pa, sense son trevall, mancava! ¡y com més anava, caminava ab més pena! Li començá a mancar la conformitat a la voluntat divina; després la paciència; després la esperança en la protecció de Sant Antoni, y al cap devall, temptat del diable, començá a sentir odi pel Sant, a qui havia estimat tota la vida.

A la fi, un día s' en aná davant la capelleta, y demaná per darrera vegada a Sant Antoni que 'l curás allà mateix si volia escoltarlo; repetí plorant sa súplica, y 'l Sant no feya moviment, ni ell sentía un formigó de vida per ses cames; l' homo enrabiad girá s' esquena al Sant, y ab gran esforç arrancá d' un marge un parey de pedres, y aguantantse no més ab una crossa, apedregá al Sant, y arrancá a correr ple d' espant de sa acció sacrílega. Quant arribá a cas-seua s' adoná que corria per ses cames, y que pel camí havia perdudes les crosses, sens sentirsen.

No hi ha que dir si fou tota sa vida devot de Sant Antoni, y si torná a portar oli a sa llantia.

GAYETÀ SOLER, PVRE.

Luz católica

Hemos leído el n.º 57 de este *Semanario crítico de Religión, Ciencias y Españolismo*, que el Reverendo Presbítero D. José Domingo Corbató, desde hace más de un año publica en Valencia, y con cuyo cambio se honra el nuestro.

Hace tiempo que teníamos intención de ocuparnos de la valiente campaña que en favor del verdadero catolicismo español sostiene el muy discutido y contrariado Sr. Corbató, cuyos ideales y aspiraciones nos parecen virtuosamente ortodoxas, y por tanto aceptables por los españoles que desean el triunfo de la Religión Católica Apostólica Romana, como base de la regeneración de nuestra degradada y moribunda patria.

Las fratricidas divisiones y malquerencias, que nos anulan en el campo de la Política, con gran regocijo y provecho de la diabólica masonería, no pueden acabar, humanamente juzgando, si no se acepta y pone en ejecución el gran Programa que expone, ofrece y aconseja el Director de *Luz Católica*, fundado exclusivamente en las ordenaciones, preceptos y doctrina que el Sumo Pontífice, *Maestro único* de los fieles, nos ha dictado por medio de esta serie de Encíclicas inspiradas por la *Luz del Espíritu Santo*.

Fáltanos espacio para reproducir dicho programa que contiene como títulos: *Objeto y fines de la coalición. Bases. Leyes capitales. Constitución de las juntas. Atribuciones de las juntas.* (21 artículos). Va dirigido al Episcopado español.

Si los diarios que se tienen por católicos lo reprodujeran íntegramente y lo recomendaran sin reservas á sus lectores, contribuirían muchísimo al buen éxito de tan santa causa.

MALLORCA DOMINICAL, dada su pequeñez, tan solo puede rogar á Dios que continúe dando fuerzas al incansable adalid Director de *Luz Católica*, para que corone con la victoria su briosa lucha en las batallas del Señor.

B. F.

PÁGINAS DE ORO

LOS PADRES DE MARÍA

(Extracto de la Venerable Agreda)

EN aquella noche tan pesada de la ley antigua, determinó Dios dar prendas ciertas del día de la gracia, enviando al mundo dos luceros clarísimos que anunciassen la claridad ya vecina del Sol de justicia, Cristo nuestra salud. Estos fueron San Joaquín y Santa Ana, prevenidos y criados por la divina voluntad para que fuesen hechos á medida de su corazón. San Joaquín tenía casa, familia y deudos en Nazareth, pueblo de Galilea. Y fué siempre varón justo y santo, ilustrado con especial gracia y luz de lo alto. Tenía inteligencia de muchos misterios de las Escrituras y Profetas antiguos; y con oración continua y fervorosa pedía á Dios el cumplimiento de sus promesas; y su fe y caridad penetraban los cielos. Era varón puro, de costumbres santas y suma sinceridad; pero de gran peso y severidad y de incomparable compostura y honestidad.

Santa Ana tenía su casa en Belén, y era doncella castísima, humilde y hermosa, y desde su niñez santa, compuesta y llena de virtudes. Tuvo también grandes y continuas ilustraciones del Altísimo; y siempre ocupaba su interior con altísima contemplación, siendo juntamente muy oficiosa y trabajadora, con que llegó á la plenitud de la perfección de las vidas activa y contemplativa. Tenía noticia infusa de las Escrituras divinas y profunda inteligencia de sus escondidos misterios y sacramentos; y en las virtudes infusas, fe, esperanza y caridad, fué incomparable. Con estos dones prevenida, oraba continuamente por la venida del Mesías; y sus ruegos fueron tan aceptados al Señor para acelerar el paso, que singularmente le pudo responder había herido su corazón en uno de sus cabellos.

Pasaron estos santos casados veinte años sin sucesión de hijos: cosa que en aquella edad y pueblo se tenía por más infelicidad y desgracia, á cuya causa padecieron entre sus vecinos y conocidos muchos oprobios y desprecio; que los que no tenían hijos se reputaban como excluidos de tener parte en la venida del Mesías que esperaban. Pero el Altísimo, que por medio de esta humillación los quiso afligir y disponer para la gra-

cia que les prevenía, les dió tolerancia y conformidad para que sembrasen con lágrimas y oraciones el dichoso fruto que después habían de coger. Hicieron grandes peticiones de lo profundo de su corazón, teniendo para esto especial mandato de lo alto; y ofrecieron al Señor, con voto expreso, que si les daba hijos, consagrarían á su servicio en el templo el fruto que recibiesen de bendición. Y el hacer este ofrecimiento fué por especial impulso del Espíritu Santo, que ordenaba como antes de tener ser la que había de ser morada de su unigénito Hijo, fuese ofrecida y como entregada por sus padres al mismo Señor.

Ordenó el Altísimo que la embajada de la concepción de su Madre Santísima fuese en algo semejante á la que después se había de hacer de su inefable Encarnación. Porque Santa Ana estaba meditando con humilde fervor en la que había de ser madre de la Madre del Verbo encarnado; y la Virgen Santísima hacía los mismos actos y propósitos para la que había de ser Madre de Dios. Y fué uno mismo el Angel de las dos embajadas, y en forma humana, aunque con más hermosura y misteriosa apariencia, se le mostró á la Virgen María.

Nunca descubrió la prudente matrona Ana el secreto á San Joaquín, ni á otra criatura alguna, de que su hija había de ser Madre del Mesías. Ni el santo padre en el discurso de la vida conoció más de que sería grande y misteriosa mujer; pero en los últimos alientos, antes de la muerte se lo manifestó el Altísimo.

Prevenidas tenía la divina Sabiduría todas las cosas, para sacar en limpio del borrón de toda la naturaleza á la Madre de la gracia. Estaba ya junta y cumplida la congregación y número de los Patriarcas antiguos y Profetas, y levantados los altos montes sobre los que se debía edificar esta ciudad mística de Dios. Habíala señalado con el poder de su diestra incomparables tesoros de su divinidad para dotarla y enriquecerla. Teníale mil ángeles aprestados para su guarnición y custodia, y que la sirviesen como vasallos fidelísimos á su Reina y Señora. Preparóla un linaje real de quien descendiese; y escogióla padres santísimos y perfectísimos, de quienes inmediatamente naciese, sin haber otros más santos en aquel siglo; que si los hubiera, y fueran mejores y más idóneos para padres de la que el mismo Dios elegía por madre, los escogiera el Todopoderoso.

A.

ENTRETENIMENTS

PREGUNTA

Que té de comú Soller ab un rollet?

Ses solucions en el número próxim.

DIBUJO

En la IMPRENTA y PAPELERÍA de JOSÉ MIR (SUCESOR DE UMBERT)—Calle de la Cadena de Cort núm. 11 y de Fideos 1 y 3—hallarán un completo surtido en artículos para dibujo de las más acreditadas fabricaciones.

Clases superiores y precios reducidos

OBRADOR D' ARGENTERÍA

Dirigit per D. Jusep Fortesa = Rey
Mestre Orífice de la Catedral
Carrer de Colón, núm. 23—PALMA

**GRAN TALLER DE ESCULTURA RELIGIOSA
DE JOSÉ QUIXAL**

56—Villarreal—56 —*— BARCELONA

Especialidad en imágenes de madera para el culto católico. En dicho acreditado taller se trabaja indistintamente el bronce, mármol, piedra y madera, construyéndose la estatuaria monumental, todo de un gusto verdaderamente artístico y en condiciones sumamente económicas.—Se remiten gratis, nota de precios, presupuestos y dibujos.

Ventas al por mayor y menor.—Solicita representantes

LA ROQUETA

DE D. PERE A. CETRE

Fábrica de toda clase de cerámiques artísticas y de retjoles vernisades y altres objectes ornamentaris y de profit per la construcció d' edificis.—Despatx, carrer de San Miquel.

LIBRO**DE CUENTAS HECHAS**

útil á toda clase de personas y verdaderamente indispensable para los que se dedican á la compra y venta de ganado de cerda.

A lo último va una

REDUCCION

DE KILÓGRAMOS Á ARROBAS Y TERCIAS

para facilitar las operaciones.

De venta en la imprenta de José Mir, calle de la Cadena núm. 11.

Teatre Mallorquí

A s' imprenta d' aquest setmanari—Cadena de Cort núm. 11—hi ha comèdies y altres pesses dramàtiques dels més reputats escriptors mallorquins.

**Grandes Almacenes
SAN JOSÉ**

—*— BRONDO esquina BORNE *—

SE acaban de recibir los géneros de la presente temporada.—CAMISERÍA, CORBATERÍA, LENCERÍA, LANERÍA, PAÑERÍA, ALFOMBRAS, TAPICERÍAS, CORTINAJES, PAÑOLERÍA Y GÉNEROS DE PUNTO.

FÁBRICA ANTIGA DE GAS

Sa que mos dugué sa millora d' aquesta llum tan cómoda y neta.

Sa que l' any 1857 triunfá dels seus competidors á sa subasta, porque va fé una rebaixa en el preu de s' alumbrat publich, que aventatjava emb' un 23 per cent s' oferta que els altres feyan.

Y sempre ha cumplit tots els seus compromisos.

Sa que en 40 anys may meresqué de s' Ajuntament sa mes petita amonestació.

Y conta ab sos mes principals centres de consum.

Y de cada día reb mostres de simpatia des publich.

Sa que ven es gas mes barato y ofereix mes ventatjes als seus parroquians.

OFICINAS: Porella, 16.

GRAN ALMACEN DE PAÑERIA SASTRERIA Y NOVEDADES**DE BARTOLOME GUMBAU é HIJOS S. en Cta.**

Jaime II números 87, 89, 91, 93 y Escursach 16 y 18—FRENTE AL BANCO DE ESPAÑA

Completos y variados surtidos en todos los artículos tanto del país como del extranjero.

Sastreria para Militares y señores Sacerdotes

Secciones especiales.—Gran colección en damascos, tapicerías, cingulos, albas y galones.—Espléndido surtido en artículos negros de luto para Señora.

Imprenta de José Mir—1901